

rams del saber humà, y suscitat alguns duptes sobre la vàlua artística del autor de *La Vicaria*, no va trobàrseli substitut, y en son lloch s'hi posà lo de Viladomat, que, com ningú ignora, correspon a la centuria passada. Obres hi ha que passen per esser d'artistes italians y no 's creuria que les hagués produhit son verdader autor perquè s'ha generalisat la mania de que res valien ses estatués filles de l'època del barroquisme. D'una de nostres iglesies més provehides d'imatges d'alguna vàlua, sols se citen les que són degudes al cisell d'un d'aquella familia valenciana d'esculptors, los Vergaras; y, finalment, per aquesta meteixa causa no és estrany lo qu'ha passat ab lo meritíssim Ramon Amadeu, qui, si molt apreciat fou en vida fins per sos professors, fou quasi oblidat apenes mort. Y aixó que deixá un sens fi d'obres sempre estimades, y que si cada una de per si són manifestació d'un no vulgar talent en escultura, totes juntes evidencien una activitat y feconditat admirables que, sostingudes per una vida llarga en dies, lo fan acreedor a perpetua glorificació. ! Y pensar que no han passat segles desde que baixà a la fossa, y que nosaltres meteixos havem alternat ab persones que'l tractaren, puig encara no són cumplerts los setanta sis anys desde aquella diada en que va deixar aquet món!

Per altre part, s'ha de confessar que la sort no'l volgué afavorir en aquet sentit d'esser honrat com se mereixia, fóra de les relacions directes que contragué en lo decurs de sa carrera. Tant és aixís, que, ple de vida encara, y en lo període més brillejant de son crèdit artístich, en 1800 se publicà lo *Diccionario de profesores de las nobles artes en España*, y havent arribat la fama de son nom fins a la capital de la monarquia espanyola, pels mèrits contrets allí per son més aplicat deixeble, aquell compatrici en Joseph Folch, que al poch temps d'haverhi arribat guanyava'l primer premi de escultura en aquella escola adherida a la Reyal Academia de Sant Ferran, era reconegut com a mereixedor d'entrar a formar part d'aquella corporació com a individuo supernumerari, y en Cean Bermúdez, l'autor d'aquella obra recomanable, s'oblida de consignarli ab tot y esser un seu consoci acadèmich; y quan s'esdevé sa mort, vol la fatalitat que les circumstancies doloroses per que atravessa sa patria nadiua y habitual residencia, delmada per terrible peste, no permetin que sos conciutadans se fixin en les personalitats notories que's perden, si nó en lo major o menor nombre de víctimes que causa'l mal contagiós; y aixís desapareix sens notarho sos esverats contemporanis. Com a resultat natural d'aquesta decepció, passa desapercebut al diligent Araujo, qui